

Formue- og Vejlighedsstatten, at indføre Lempelser for Personer med smaa Indtægter i et videre Omfang end hjemlet ved Loven af 19de Februar 1861 § 11. Medens efter denne Bestemmelse ikkun Indtægter under 800 Kr. ere skattefrie, have vi foreslaaet, at Indtægter under 1000 Kr. skulle være skattefrie, og medens der nu kun indrømmes Skattelempler paa Indtægter under 2,400 Kr., have vi sat denne Grænse op til 4,000 Kr.; først af Indtægter paa 4,000 Kr. og derover vil der blive at svare den fulde Indkomstskat (se vort Underændringsforslag Nr. 4 om Indsættelsen af en ny § 2). Man vil ogsaa herved fjerne det saa ofte paa-ankede Forhold, at en stor Kres af Skatteydere — nemlig alle paa Indtægter mellem 800 Kr. og 1,000 Kr. — ikke ere i Besiddelse af kommunal Valgret i København; efter vort Forslag vil enhver Skatteyder blive Valger. Det skal endnu tilføjes, at de af os foreslaaede Indtægtsgrænser, saa vidt vides, falde sammen med et af Borgerrepræsentationen i sin Tid vedtaget Forslag.

I den af os foreslaaede ny § 2 er der optaget en Bestemmelse om, at der for Udførelsen af Vigningen paa Formue- og Vejlighed skal fastsættes nærmere vedtægtsmæssige Regler. Herved indføres der i og for sig ikke noget nyt. I Købstadkommunalloven findes en tilsvarende Bestemmelse, og det har altid været antaget, at Formue- og Vejlighedsstatten ikke er og ikke bør være en Beskatning alene efter Skøn, men at enhver Vigning bør være baseret paa saadanne Regler, at Kommunalbestyrelserne til enhver Tid kunne gøre Rede for, hvorledes Statteansættelsen er foregaaet. Skønnet skal være regelbundet; en ren vilkaarlig Ansættelse leder til de største Misbrug, og intet er inden for de snevre kommunale Samfund mere egnet til at vække Utilfredshed end Uretfærdigheder paa Beskatningens Omraade; i de Forsøg, der ere gjorte paa Indførelsen af ny Skattegrundlag, har der ogsaa altid været opstillet bestemte Regler for Paaligningen af Skattebidraget. Uden saadanne Regler bliver

desuden en Appellinstans uden virkelig Betydning. Erkendelsen heraf har ogsaa mere og mere arbejdet sig op paa Landet, idet Amtsraadene i stedse større Omfang for Formue- og Vejlighedsstattens Paaligning fastsætte de nærmere Bestemmelser, som de selv følge ved Afgørelsen af Skatteklager og derigennem søge at faa gennemførte i Soqnekommunerne. Naar vi have foreslaaet, at Vedtægterne skulle affattes efter Indenrigsministeriets Vejledning og med Forbehold af sammes Approbation, har Meningene hermed været, dels at sikre sig, at de blive stemmende med Lovgivningen, dels ogsaa derigennem at søge gennemført ensartede Vigningsregler Landet over. Dette vil ikke alene — særlig ved Gennemførelsen af en mellemkommunal Beskatning — i Tiden have sin praktiske Betydning, men der vil ogsaa gennem disse vedtægtsmæssige Bestemmelser, der til enhver Tid kunne forandres ad administrativ Vej og lempes efter de vætsende Tidens Behov, kunne indvindes Erfaring om de hensigtsmæssigste Regler for den kommunale Beskatning. Vil man en Gang gaa til Indførelsen af et nyt for hele Landet fælles Skattegrundlag, vil man da paa et saa vigtigt Omraade ikke gribe i Blinden, men finde Forholdene modne til en Omordning uden for stærkt et Brud mod det bestaaende.

Efter de gældende Regler indankes Skatteklagerne for Landets Vedkommende til Amtsraadene og for Købstædernes til Overvigningskommisærerne, der ere valgte af Ministeriet. Naar der opstaar Spørgsmaal om Fordelingen af en Persons Stat mellem flere Kommuner, afgøres dette i det langt overvejende Antal Tilfælde af Indenrigsministeren; kun naar bægge Kommuner høre til en Amtsraadskres, ligger Afgørelsen hos Amtsraadet.

Medens disse Appellinstanser ere ret naturlige for Tiden, hvor en Person ikkun aldeles undtagelsesvis er skattepligtig til flere end en enkelt Kommune, bliver Forholdet et ganske andet, naar man gennemfører en mellemkommunal Beskatning, der